

زنان و شغل پلیسی در اسلونی

تاریخ دریافت: ۱۳۹۰/۸/۱۸

تاریخ پذیرش: ۱۳۹۰/۱۱/۸

اثر: تانیا اسلرلی، بونجانا ویرجنت

مترجمان: علی اصانلو^۱ سیدعلی عبادی نژاد^۲ مهدی احدی^۳ مصطفی محمدیان سرچشمه^۴

بسیاری بر این باورند که تا مدت‌ها برای زن، در اداره پلیس جایگاهی منظور نشده بود. زنان همیشه در قالب یک «جنسی ضعیف» که به لحاظ روحی متناسب با یک افسر شجاع پلیس مرد نبود، تلقی می‌شدند. با این وصف نیروی پلیس اسلونی شمار ۶۱۳ تن از زنان را استخدام کرد و پژوهش‌هایی درباره اینکه آیا این زنان در محیط کار پذیرفته شده‌اند یا فرصت‌های برابر برای اجرای کارها مانند مردان دارند، آغاز شد.

بخش اول این پژوهش شامل پیشینه‌ای از استخدام افسران زن در نیروی پلیس تا دوران آموزش و چالش‌های آن و همچنین راه‌ها و روش‌های برخورد با مسائل جنسی آنان بوده است. بخش دوم بررسی این مسائل بوده است:

- اعلام نتایج به دست آمده از مصاحبه با نیروهای پلیس
- تجزیه و تحلیل پاسخ‌های داده شده افسران زن و اینکه آیا آنان از محیط کار خود راضی هستند یا خیر؟
- و در نهایت، بررسی بیش‌تر درباره رفتار مافوق مرد.

پژوهشگران علاقه‌مند بودند که بفهمند رفتار افراد در برابر زنان، در نوع لباس ایشان است یا نوع تغییراتی که در آنان پدید می‌آید و همچنین مشخص کنند که میزان حمایت مردم از آنان درباره پیوستن به نیروی پلیس چه میزان است؟ با این وصف ما نباید چشم خود را بر روی واقعیات ببندیم.

(۱) عضو هیئت علمی دانشگاه علوم انتظامی

(۲) استادیار دانشگاه علوم انتظامی

(۳) کارشناس رایانه

(۴) کارشناس رایانه

مقدمه

سی سال پس از گذشت استخدام نخستین زن پلیس، شاهدیم که زنان در گذرگاه-های برون مرزی و واحد صدور برگه‌های جریمه برای رانندگان مشغول کار هستند. گزارش درباره جنایت به افسران زن در ایستگاه‌های پلیس، گویای این واقعیت است که نیروی پلیس نیز از این قاعده مستثنی نیست. نویسنده مقاله در خصوص اینکه تا چه حد و چگونه افسران زن پلیس را جامعه مرد سالار پذیرفته‌اند و همچنین توصیف موقعیت زنان در محل‌های کاری و پیشینه استخدام زنان در نیروهای پلیس و همچنین علل پیوستن زنان به نیروی پلیس، بررسی کرده است. در بخش دوم مقاله، نتایج به دست آمده از پژوهش، بررسی شده است. هدف از این مطالعه این است که آیا اعتماد متقابل بین افسران مافوق (= مرد) با افسران زن برقرار است و آیا اصل برابری جنسیتی مراعات می‌شود؟

ورود زنان در نیروی پلیس اسلونی

چند بار طرح‌هایی برای تشکیل نیروی زن با لباس فرم در جمهوری اسلونی مطرح شد و این ایده زمانی قوت گرفت که مشاهده شد در نیروی پلیس اسلونی چندین جایگاه منظور شده که چه بسا با مأموران پلیس زن با لباس فرم تکمیل شوند. سپس هیئت بازرسی واحد امنیت جمهوری اسلونی طرح مشترکی را، با رئیس پلیس امنیت عمومی بررسی کردند که در آن تکمیل نیروی ایستگاه‌های پلیس و شغل‌هایی که افسران زن می‌توانستند بر عهده بگیرند، بررسی شد.

هیئت بازرسی تصمیم گرفت که در خصوص استخدام افسران زن مخصوصاً افسران زن متعهد، اقدام نمایند هر چند عده‌ای از اعضای هیئت بازرسی همواره در فکر استخدام دستیاران پلیس بودند.

طیفی گسترده از وظایف پلیس به افسران زن سپرده شد. البته آنان از مداخلات جدی معاف بودند، تعقیب و گریز، پلیس راه آهن، دستگیری و بدرقه متهمان، پلیس مرزبانی، همراه با همکار مرد، وظیفه نگهبانی و خدمات حمل سگ، گشت‌زنی در شیفت‌های شب، اینها ضوابط ورود نهایی برای استخدام افسران زن بود و همان‌گونه

که برای همکاران مرد مشخص شده بود، ثبت برنامه‌های کاربردی به‌دست زنان در ایستگاه‌های پلیس و دفاتر پلیس محلی همان برنامه‌ها، کارهایی بود که مردان انجام می‌دادند.

ضوابط و شرایط برای استخدام به این شرح بود:

۱. سن استخدام بین ۱۸ تا ۲۵ سال (تکمیل دورهٔ چهارسالهٔ متوسطه یا آموزش فنی و حرفه‌ای)
۲. حداقل توانایی جسمی و بدنی (حداقل قد ۱۶۰ سانتی‌متر)
۳. مسلط بودن به زبان اسلونیایی
۴. سایر شرایط لازم طبق قانون روابط کار

نظام آموزش برای هردو طیف افسر زن و مرد یکسان بود، اما زنان از برخی تکنیک‌های پلیس معاف بودند. با این شرایط اسلونی شش افسر زن در سال ۱۹۷۳ پذیرفت و به عنوان نخستین کشور معرفی کنندهٔ پلیس زن، در یوگسلاوی پیشین نام گرفت، اما این موضوع بیش‌تر از یک قرن بود، که در مقایسه با کشورهای غربی و امریکا بین سال‌های ۷۶-۱۹۷۵ آغاز یک سال تحصیلی و شروع یک برنامه آموزشی منظم برای افسران پلیس زن در لیوبلیانا^۱ شمرده می‌شد که ۴۷ تن در سال ۱۹۸۳ از بین ۱۷۶ تن افسر پلیس زن برنامه‌های آموزشی را به پایان رساندند و در سال ۱۹۸۳ استخدام زن در نیرو متوقف شد، سپس اسلونی دوباره به‌صورت کشوری مستقل درآمد و استخدام زنان در نیروی پلیس شروع شد (بزنیک، ۱۹۹۵).^۲

پس از مدتی فقط ۱۸۷ تن افسر زن در نیرو استخدام شد. دو سال بعد شمار آنان به ۱۵۲ تن کاهش یافت (پاکن، لوبینکار، ۱۹۹۳).^۳

مقاله‌ای دربارهٔ افسران زن اسلونی در سراسر جهان، در نشریهٔ جابا در سال ۱۹۹۲ منتشر شد. مصاحبه‌های رادیویی با چند مدیر کل پلیس نشان می‌داد که استخدام

1 - Ljudijana

2-Boznik

3-Pagon&Lobnikar

زنان شروع شده است. مقالات و برنامه‌های رادیویی به نفع زنان، که در تبدیل شدن به افسر پلیس لباس شخصی بود، اوج گرفت. پیش‌نویس آگهی استخدام برای افسران زن، به همت وزارت کشور تهیه گردید، اما در پایان سال منتشر نشد. در سپتامبر ۱۹۹۴ هیئت مدیره پلیس دوباره دیدگاه‌های نویسندگان مقاله‌های گوناگون را در خصوص استخدام زنان در نیروی پلیس جمع‌آوری کرد و همچنین وظایفی که آنان می‌توانستند انجام دهند، همچون تفتیش و بازجویی، رسیدگی به کودکان و افراد زیر سن قانونی و ارتباط با قربانیان زن، و کمک به قربانیان تجاوز جنسی. علاوه بر وظایف یاد شده، که باید افسران زن اجرا می‌کردند، مدیران پلیس در آن زمان اعتقاد داشتند که:

❖ اکثر زنان در نیروی پلیس نمی‌توانند کلیه وظایف را انجام دهند، همچون ویژگی‌هایی که در برقراری نظم عمومی دخیل و نگران‌کننده بود؛ مانند خشونت

❖ به علل امنیتی ایفای وظایف به صورت جداگانه برای افسران زن غیر ممکن است.

❖ مادران نمی‌توانستند در یک شیفت کاری کار کنند.

❖ به علت بیماری زنان و همچنین زایمان نمی‌توان از آنان استفاده کرد.

❖ استفاده از افسران زن در درگیری‌های تخصصی غیر ممکن است.

لذا افسران زن به علل یاد شده به دفاتر اداری پلیس منتقل شدند.

در اکتبر سال ۱۹۹۴ اداره کارگزینی و بخش آموزش و تربیت، سرانجام یک آگهی برای استخدام افسر زن چاپ کردند که شرایط و ضوابط آن به این شرح بوده است:

- ۱- اتمام دوره متوسطه؛
- ۲- سن استخدام بیش از ۲۷ سال؛
- ۳- داشتن گواهی نامه پایه دو؛
- ۴- داشتن ملیت اسلونیایی؛
- ۵- اجرای آزمون بدنی و جسمانی؛

۶- اجرای آزمون‌های روانی و معاینات پزشکی.

بیش از چهارصد درخواست استخدام دریافت گردید و ۲۴ زن به طور آزمایشی استخدام شدند.

در ژانویه سال ۱۹۹۵ همه در یک دوره شش ماهه آموزشی در مرکز آموزش Tasen، لیوبلیانا شرکت کردند و بعد از آن در واحدهای پلیس سراسر اسلونی مستقر شدند.

در ماه اوت سال ۱۹۹۶ شمار ۱۷۶ تن از افسران زن در نیروی پلیس حضور داشتند. از این عده، ۲۲ تن در سمت‌های مدیریتی ایفای وظیفه می‌کردند (لوبینکار)^۱ در سال ۲۰۰۳ اداره کارگزینی یک تبلیغ در خصوص استخدام افسر زن منتشر کرد که شرایط آن به این شرح بود:

۱. اتمام دوره متوسطه؛
۲. سن استخدام ترجیحاً سی سال؛
۳. تابعیت جمهوری اسلونی یا اقامت دائم ثبت شده در اسلونی؛
۴. نداشتن محکومیت و تحت پیگرد نبودن قانونی و نداشتن حکم حبس تعزیری بیش از سه ماه؛
۵. توانایی‌های مناسب بدنی و روانی؛
۶. داشتن گواهی‌نامه پایه دو.

برنامه‌های آموزشی شامل دو قسمت آموزش نظری و عملی بود که بعد از اجرای آنها، افسران زن می‌توانستند در سمت افسر عالی و مطلوب در سمت‌های خود مشغول به کار شوند.

در مرحله اول، آموزش‌های تئوری (نظری) در آموزشگاه‌ها تدریس می‌شد و در پی آن به همان روش در محل‌های کار و ایستگاه‌های پلیس صورت می‌گرفت. ده روز

آموزش نهایی و تکنیک‌های پلیسی بود، سپس در مرکز آموزشی (گاتنیکا، ۱۹۹۶)^۱ از مأموران امتحان گرفته می‌شد.

دانشجویان زن تحت آموزش در آکادمی پلیس همراه با دانشجویان مرد آموزش می‌دیدند و این موضوع به زنان کمک می‌کرد تا همکاران مرد آنان را پذیرش کنند. دربارهٔ زنانی که ویژگی‌های خاص داشتند به روان‌شناس مشاور ارجاع داده می‌شدند (کوهار، ۲۰۰۰)^۲.

با توجه به اطلاعات به‌دست آمده در ۲۴ سپتامبر ۲۰۰۳، ۲۲۶ زن مأمور لباس شخصی، ۳۶۷ زن، مأمور با لباس پلیس و ۱۰۱ تن متقاضی زن، داوطلب استخدام در نیروی پلیس بودند.

روش مطالعه

جامعه مورد مطالعه شامل کلیهٔ افسران پلیس زن با لباس نظامی و لباس شخصی در جمهوری اسلونی بود. در مجموع ۵۵۵ پرسشنامه فرستاده شد، از این میزان ۲۵۹ تن پرسشنامه‌ها را عودت دادند. اطلاعات نشان داد که متوسط سن مخاطبان استخدام پلیس زن ۳۱ سال بوده است. جوان‌ترین مخاطب نوزده ساله و مسن‌ترین فرد ۳۵ سال داشته است. از پاسخ‌دهندگان در کل پنجاه درصد (= ۱۲۹ تن) در اطراف شهرها زندگی می‌کردند و پنجاه درصد (= ۱۳۰ تن) در مناطق شهری ساکن بودند. نظرسنجی‌ها نشان داد که ۱۰۴ تن ازدواج کرده‌اند، ۱۳۷ تن مجرد بودند و ۱۶ تن نیز طلاق گرفته بودند. از ۲۵۹ تن افسرزن ۶۸ تن یک فرزند، ۵۵ تن دو فرزند، سه تن سه فرزند و دو تن چهار فرزند داشتند و ۱۳۱ تن از پاسخ‌دهندگان فرزندی نداشتند.

نتایج و مشاهدات

علل پیوستن به پلیس:

تا چه حد تصمیم خود شما بوده که به پلیس بپیوندید؟

1- Gotenica

2-Kuhar

جذابیت و چالش برانگیزی حرفه پلیسی نخستین، مؤثرترین و مهم‌ترین علت از نظر مخاطبان در تصمیم‌گیری آنان برای پیوستن به نیروی پلیس بوده است. ۱۶۵ تن (۶۴ درصد) با این نظر کاملاً موافق بودند و ۶۷ تن نیز (۲۶ درصد) با این نظر تا حد چشم‌گیری موافق بودند.

دومین علت مهم این بوده که آنان می‌توانستند به مردم کمک کنند. ۱۲۵ تن (۶۴ درصد) پاسخ‌دهندگان کاملاً موافق و ۷۲ تن (۲۸ درصد) تا حد زیادی موافق بودند که افراد پلیس شایسته تشویق هستند. علت سوم، کمک به قربانیان جرایم جنایی بود که ۷۲ افسر زن با این طرح کاملاً موافق بودند.

مهم‌ترین علت از نظر افسران پلیس، دست یافتن به قدرت، در انظار جامعه (میانگین ۱/۳۲) و کسب پایگاه اجتماعی شایان توجه (میانگین ۱/۷۵) بوده است. سؤال بعدی مربوط به افسران زنی است که در حمایت از گروه‌های گوناگون اجتماعی لذت می‌برند. برای اینکه هر افسر پلیس در این نیرو موفق باشد، باید در خصوص جلب حمایت اطرافیان تلاش نماید. افسران پلیس بر این باورند که گروه‌های اجتماعی زیر تا اندازه‌ای از آنان حمایت کرده‌اند. ۱۱۶ تن (۴۵ درصد) از حمایت نزدیک‌ترین اعضای خانواده خود لذت می‌برند، حال آنکه ۵۰ تن (۱۹ درصد) تنها این حمایت و پشتیبانی را تا حد چشم‌گیری دریافت می‌کنند. ۱۰۸ تن (۴۲ درصد) از افسران، کاملاً از طرف والدین خود حمایت می‌شدند، در حالی که ۴۹ تن (۱۹ درصد) تا حد چشم‌گیری مورد حمایت خانواده‌های خود بوده و ۵۴ تن (۲۱ درصد) از آنان گفته‌اند که مطلقاً با پشتیبانی مردم روبه‌رو نشده‌اند.

نگرش همکاران مرد به زنان در لباس پلیس

مأموران زن در خصوص چگونگی پاسخ همکاران مرد درباره آغاز حرفه پلیس زن توضیح داده‌اند.

نظرسنجی‌ها نشان داده است که تعداد زیادی از ۱۶۴ تن (۵۶ درصد) افسران زن گفته‌اند که آنان بلافاصله به عنوان یک گروه مطرح شده‌اند. سؤال بعدی اشاره به کمک مشروط زنان به همت همکاران مرد بود. نتایج نشان داده که مأموران زن تا حد چشم‌گیری با حمایت همکاران مرد خود روبه‌رو بوده‌اند؛ یعنی ۱۸۱ تن از پاسخ‌دهندگان آن را تأیید کردند.

هفتاد تن از افسران (۲۷ درصد) اظهار داشتند که یاری نشده‌اند. فقط در صورت درخواست کمک، یاری شده‌اند. هفت تن از پاسخ‌دهندگان (۳ درصد) گفتند که همکاران مرد مفید نخواهند بود.

نگرش مقامات مافوق دربارهٔ زنان یونیفرم پوش:

سؤال زیر یک هدف است که نگرش مافوق به زنان را نمایان می‌سازد.

آیا مافوق شما اعتقاد دارد که زن قادر به ایفای وظایف پلیس است؟ و آیا آنان به زنان اعتماد دارند و از ایشان حمایت می‌کنند؟

آیا زنان از موقعیتی ممتاز به لحاظ ویژگی‌های جنسی مربوط به خود لذت می‌برند؟

در مجموع ۱۸۹ تن (۷۳ درصد) از افسران گفته‌اند که مافوق ایشان هیچ فرقی بین آنان و افسران مرد نمی‌گذارند. ۵۵ تن (۲۱ درصد) از افسران پلیس هم گفته‌اند که مافوق آنان کارهایی که کم‌خطر و سبک‌تر هستند به ایشان واگذار می‌کنند و پنج درصد آنان نیز گفته‌اند که مافوق ایشان کارهای دفتری به ایشان می‌دهند.

اعتماد متقابل در محیط کار

پیش شرط اساسی برای پلیس موفق اعتماد متقابل است. آیا همکاران مرد در محل کار به همکاران زن اعتماد متقابل دارند؟ از پاسخ‌دهندگان درخواست شد یک نمایشنامه را بخوانند که در آن یک افسر زن و همکار مرد در حال گشت زنی در یک محله مشروب فروشی با هم روبرو شدند که دو نفر مست مشغول خرابکاری بودند. سؤالی که از پاسخ‌گویان شد این بود: موقعیت‌هایی را که با آن روبرو شدید شرح دهید. از بین ۶۵ افسر پاسخ‌دهنده، غالباً گفته بودند که اصلاً درگیری نداشته‌اند. این

به آن معنا بود که هرگز در چنین موقعیت‌هایی قرار نگرفته‌اند. توجه داشته باشید که افسران پلیس که در سمت پلیس مرزی کار می‌کنند مداخله‌ای در امور ندارند. ۱۶۵ تن از افسران پلیس یک پاسخ را انتخاب کردند. از این عده ۶۲ تن دو پاسخ انتخاب کردند و سه تن، سه پاسخ را انتخاب نمودند.

۱۳۹ تن (۵۴ درصد) گفته‌اند که آنان فوراً با همکار خود وارد عرصه شدند؛ در صورتی که وی (همکار زن) کاملاً قابل اعتماد باشد. ۵۸ تن (۲۲ درصد) آنان مشخصاً گفته‌اند که ما (زنان پلیس) فوراً برای مداخله رفتیم اما به ما گفتند که در حاشیه بمانیم. ۲۲ تن (۸ درصد) از آنان گفتند که همدست ایشان به مرکز تلفن اطلاع دادند که وی مشغول گشت‌زنی با یک زن است و درخواست کمک کردند. هشت تن (۳ درصد) دستور دادند که در وسیله نقلیه بمانند. هفت تن (۳ درصد) از آنان مداخله نمی‌کردند، زیرا همکار مرد ایشان به مرکز تلفن اطلاع می‌دادند که در گشت‌زنی نمی‌توانستند مداخله کنند، زیرا آنان با زنان مشغول گشت‌زنی بودند.

با اشاره به این سؤال، دربارهٔ رابطهٔ اعتماد متقابل، از پاسخ‌دهندگان پرسیدیم که برداشت آنان از ارباب رجوع که قبلاً همکاران مرد داشتند چیست؟ نوزده تن (۷ درصد) از افسران زن حاضر به پاسخگویی نشدند. تجزیه و تحلیل‌ها نشان می‌دهد که ۹۴ افسر پلیس زن (۳۶ درصد) می‌گویند که هیچ چیز مشابه این تاکنون برای ایشان به‌وقوع نپیوسته است، حال آنکه هفتاد افسر پلیس (۲۷ درصد) گفته‌اند که گاهی برای آنان پیش آمده است. هفده تن (۷ درصد) می‌گویند که این اتفاق اغلب برای آنان پیش آمده است و هشت تن (معادل ۳ درصد) می‌گویند که این موضوع مرتباً محقق شده است. و این فرضیه اثبات شده که افسران زن پلیس با برخورد‌های جنسیتی با همکاران خود مواجه می‌شوند. البته با ضریب اطمینان ۱/۹۱ و درصد خطای ۱/۱۸ درصد.

موقعیت‌هایی که افسران زن در آن موفق بوده‌اند

دیدگاه شماری از پاسخ‌دهندگان براین بوده است که زنان در موقعیت‌های خاصی موفق بوده‌اند و ارزشیابی اطلاعات دربارهٔ این موقعیت‌ها و محل‌ها منجر به پاسخ‌های زیر شده است:

نظارت و کنترل عبور و مرور، برخورد با جرایم جنایی زنان و کودکان، گشت‌زنی، بررسی موارد تخلفات جنسی، بررسی خشونت‌های خانگی، بررسی جرایم مربوط به محافظت از نظم عمومی، بررسی موارد مربوط به جرم و جنایت سازمان یافته، نظارت بر مرزهای ملی و برخورد با بیگانگان، پاسخ‌دهندگان توانستند چند پاسخ را انتخاب کنند.

۵۷ پاسخ دهنده (معادل ۲۲ درصد) اعتقاد داشتند که در همهٔ موقعیت‌ها زنان موفق‌اند، نوزده افسر (۷ درصد) هم گفته‌اند که آنان می‌توانند در هشت یا نه موقعیت موفق باشند و پنج افسر (۲ درصد) بر این باور بودند که در دو موقعیت می‌توانند موفق باشند و چهارده افسر (۵ درصد) می‌گویند که آنان فقط در یک موقعیت می‌توانند موفق باشند.

از پردازش بیشتر اطلاعات و داده‌ها موارد زیر به دست آمده است:

۲۳۹ تن از پاسخ‌دهندگان معتقد بودند که زنان پلیس در جرایمی که زنان و کودکان مرتکب می‌شوند، موفق‌اند. همان‌گونه که ۲۲۸ تن از زنان متقاعد شدند که در حل خشونت‌های خانوادگی موفق‌ترند؛ به طور آشکار نظر ۶۸ تن (۲۶ درصد) از پاسخ‌دهندگان این است که ایشان در محافظت از نظم عمومی موفق نیستند. تجزیه و تحلیل نشان داد که زنان نمی‌توانند در مناطقی که نیاز به استفاده از نیروی بدنی و فیزیکی است، موفق باشند؛ با توجه به جنسیت ضعیفی که دارند، زنان باید در مناطقی که احساسات زنانه جاری است، کارکنند.

توانایی‌های بدنی

اعتقاد ما بر این است که توانایی‌های بدنی و فیزیکی از مشخصه‌های فردی است، نه از مشخصه‌های جنسی. ما علاقه‌مندیم که بدانیم تا چه حد پاسخ‌دهندگان با این

موضوع موافق‌اند. مأموران مرد از این که زنان در قالب همکار ایشان می‌توانند در گشت‌زنی شرکت کنند، بسیار ناراحت هستند، زیرا آنان اعتقاد دارند که زنان با این روش می‌خواهند ثابت کنند که قدرت بدنی در این خصوص موضوعی بی‌ربط است. از این رو ثابت شده است که ۷۲ تن (۲۸ درصد) از پاسخ‌دهندگان تا حدودی با گفته‌ی یاد شده موافق‌اند و ۸۵ تن (معادل ۳۲ درصد) کاملاً موافق بودند؛ شمار اندکی از پاسخ‌گویان کاملاً موافق بودند (۲۰ تن یا ۸ درصد). ارزش میانگین ۲/۵ و انحراف استاندارد هم ۱/۳ بود. سیزده تن از پاسخ‌گویان (پنج درصد) هم هیچ پاسخی نداده‌اند.

شهرت عمومی

سؤال این بود که آیا شما معتقدید در قالب یک زن در بین مردم پذیرفته شده‌اید؟ یکصد تن (معادل ۳۹ درصد) گفته‌اند که آنان تا حد چشم‌گیری پذیرفته شده‌اند، ۸۵ تن (معادل ۳۳ درصد) هم ادعا می‌کنند که تا حد قابل قبولی پذیرفته شده‌اند، حال آنکه ۵۲ تن معتقد بودند که یکصد درصد و کاملاً مورد پذیرش واقع شده‌اند؛ ارزش میانگین ۳/۶ و انحراف معیار یک است. در کل، پاسخ‌ها نشان می‌دهد که زنان پلیس با اقبال عموم مردم روبرو شده‌اند.

رضایت شغلی

۱۴۴ تن از افسران زن (۵۶ درصد) ناراحت نیستند که بخشی از نیروی پلیس به شمار می‌روند و تأکید می‌کنند که این حرفه انتظارات ایشان را برآورده کرده است. ۹۵ تن (معادل ۳۷ درصد) گفته‌اند که ناامیدند و انتظارات ایشان بیشتر است، اما آنان به اجرای خدمات با کمال میل راضی بودند. ۱۷ تن (۷ درصد) از افسران زن هم ناامید بودند و می‌خواستند که شغل خود را تغییر دهند. به طور کلی می‌توان نتیجه گرفت که زنان پلیس به شغل خود عشق می‌ورزند و نمی‌خواهند آن را با شغل دیگری مبادله کنند.

نتیجه‌گیری

این مطالعه نشان می‌دهد که زنان پلیس این حرفه را به سبب جذابیت و چالش‌انگیز بودن انتخاب کرده‌اند. دلیل دیگری که می‌توان به آن اشاره کرد، اینکه آنان می‌توانند به مردم کمک کنند. علاوه بر این زنان پلیس می‌گویند که تصمیم ایشان برای پیوستن به پلیس به نحوی مطلوب مورد پذیرش خانواده و همکاران قرار گرفته است. نکته جالب توجه این است که ایشان معتقدند که کم‌ترین توجه و حمایت را مردم بروز می‌دهند. ۵۶ درصد از پاسخ‌دهندگان می‌گویند که افسران زن را همکاران مرد در واحدهای اداری و خدمات‌رسانی پذیرفته‌اند. موقعیت افسران پلیس زن به آن بدی که بسیاری از مردم می‌گویند، نیست. طرز فکرها درباره زنان یونیفرم پوش عوض شده است. در پایان، نتایج این پژوهش نشان می‌دهد که زنان پلیس از کار و روابط کاری خود راضی هستند.

منابع:

- Boznik,D.(1995).Slovenian female Police Officers are becoming integrated in the European network(Newsletter of law enforcement employees),43(19-20),6-8.
- Dovgan,L.(1974).Women police force also in the Republic of Slovenia.Security,Ministry of the interior,23(11-12),298-301.
- Kuhar,T.(2000).the first generation of condidates for police officers. Security,Ministry of the interior,49(5-6),4-13.
- Lobnikar,B.(1996).Integration of women into prodominantly male organizations:The challenges of uniformed female police officers integration.Scientific research Proceedings,Ministry of the interior,Ljuljana,11,234-249.
- Education Programme for police officers.